

в. „Плевенски Гласъ“

излиза всѣка недѣля сутринята.

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

Всѣко, що се отнася до вѣстника, исправа въ Администрацията, която се намира въ Хотелъ „България“.

За частни обявления се плаща по 3 ст. на дума въ последнитѣ страници, а първата—по 5 ст. За обявленията на Плевенскитѣ Пристани по 3 ст. за дѣл обявления. Стойността за всѣко обявление се внася въ администрацията срѣдъ списка.

Има пари за абонаментъ, дописки, вѣстници и пр. се испращатъ въ администрацията.

Цѣната на вѣстника е за въ България:

За година 8 лева
„ шестъ мѣсеца 4

За въ странство:

За година 10 лева
„ шестъ мѣсеца 5

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТОТИНКИ

Дружество „Нива“ и Ст. Д. Коларовъ

Въ последнитѣ два броя на в. „Бдитель“ се печата обявлението № 1964, съ което управителния съвѣтъ на дружество „Нива“, за да прѣсѣчълъ апетита на разни „адвокатевующи (?) бездѣлници и развратни партизани“, извѣстява, че вземалъ мѣрки за ликвидиранието на дружеството и задължава всички длъжници да си погасятъ дълговетѣ, за да може да се исплати на дружественитѣ кредитори—Банката и вложителитѣ и се осъществѣла ликвидацията. Това извѣстие е толкова интересно; въ него извъ задъ всѣки рѣдъ така нахално изнича безочливата мутра на инспиратора на всички злини по това дружество, че ние не можемъ да не се позанимаемъ по подробно и по надълго съ съдържащитѣ се въ него лукавщини и потаени лоши замисли.

Когато е дума за дружеството „Нива“, въ каквото състояние то се намира понастояще, необходимо е да се различаватъ три единъ на другъ враждебни фактора: *управителния съвѣтъ*, който се е сжздалъ, за да граби, *дружеството като юридическо лице*, което създадено, за да се граби чрезъ него и *съставляющитѣ го членове-акционери*, които сж измамани и вилетени, за да бждатъ грабени. Интереситѣ на тия три фактора се намиратъ въ пряма противоположностъ, не защото това така трѣбва да бжде, а защото злонамѣрието е искало и създадо това положение.

Управителния съвѣтъ—това е една сбирщина отъ нѣколко негодници за честна човѣшка дѣятелностъ, миналото общественно положение на които само е достатъчно да охарактеризира начинатъ, по който сж се вмъкнали въ рѣдътъ на състоятелнитѣ или, казано на простъ языкъ, въ рѣдътъ на богаташитѣ. Злобний авторъ на „Азиатската врана“, единъ глупавъ кермидчия, единъ бивши слуга безъ всѣкакъв умственъ багажъ, единъ изгоненъ бивши селски писъръ, нъ за това лукавъ македонецъ, най-послѣ крѣслива една жаба, опозорена въ най мръсни подвизи—това е то персонала на управителния съвѣтъ. Само прѣди петъ години всички тия бабаити се намираха въ такова незавидно положение, че човѣкъ отъ състрадание би билъ готовъ всѣки денъ да имъ хвърля по десетаче за половина байрамски симитъ. А днесъ?—Едина притежава воденици, изби съ хиляди вѣдра вино, кжщи, че и голѣмъ капиталъ; другитѣ не стоятъ по долъ отъ него. Като се знае, че освѣнъ службата въ дружеството всичкитѣ, съ исклучение само на единъ, не занимаватъ никаква работа, неволно се поражда запитванието: по кой начинъ достигнахъ тѣ това материално състояние? Нии правимъ слѣдующата смѣтка: туряме на всѣкиго отъ тѣхъ двойната оная заплата, която всѣки получава, прибавяме рентата на цѣлата годишна заплата въ сложна лихва и вадимъ най малката възможна сума личенъ расходъ; обаче все пакъ достигаме до такава грамадна разлика между онова, което и е онова, което трѣбва да бжде, че не можемъ да не приемемъ, какво тия хора сж грабили безмисленно, немилостиво, звѣрски. Въ растояние на петъ години съ двойна заплата отъ 600 лева—каквато никой отъ тѣхъ не получавалъ—да добиешъ имотно състояние отъ 200,000 и словомъ: двѣстѣ хиляди лева—е! съгласете се, господа, че това не е вече ближение меденитѣ прѣсти, а кражба на цѣлото гърне заедно съ медътъ. А че това е печаленъ фактъ, доказватъ безчисленитѣ отдѣлни ужасни случаи на грабежъ изъ

дѣятелността на управителния съвѣтъ, които, събрани на едно и описани, биха съставлявали цѣли томове.

Това е то първия, тлъстъ и нагоенъ като соватски волъ факторъ.

Фигурата на другитѣ два фактора затова пъкъ е тѣй мършава, суха и исцѣдена, че виш неволно се стркскате прѣдъ зрѣлишето, което тя прѣдставлява. Гаранцията на дружествения капиталъ е едно посмѣшище, а разликата въ актива и пасива толкова голѣма, че фалита е неминуемъ.

А материалното състояние на членоветѣ—акционери, които сж сжщоврѣменно и длъжници и на които Коларовъ обѣщаваше да образува и натрупа капитали?

Достатъчно е да спомѣнемъ че само въ с. Орѣховица около 20 фамилии съ срѣдна имотна състоятелностъ, за дългове къмъ дружеството сж лишени отъ всичко движимо и не движимо и исхвърлени на улицата безъ подслонъ и парче хлѣбъ. А въ другитѣ села?—Плѣнъ и пожаръ, по голѣмъ и отъ Баташкия!

Това е то въ едри чърти състоянието на тритѣ спомѣнати по горѣ фактори.

Сега, слѣдъ всичко това, иде Коларовъ и пише извѣстия, съ които оповѣстява рѣшението на управителния съвѣтъ за прѣстжпване къмъ ликвидация.

Да разглѣдаме това извѣстие по подробно. Злъчностъ и злоба пропиватъ първато му половина; злъчностъ и злоба, каквито се пораждаатъ у всѣки звѣръ, когато се отнѣма изъ ногтетѣ му нещастната жертва.

Въ втората половина той е хитръ като леопардъ и низкъкъ, като византиецъ. „Съберете пари да исплатимъ дълговетѣ на дружеството, че тогава да го ликвидираме.“ Sancta simplicitas! кой е този лудия, който би ви повѣрвалъ, че слѣдъ като се исплатятъ дълговетѣ, ще пристжпите къмъ ликвидация? Има си хасъ да излѣзете толкова глупави, когато хората ви смѣтатъ толкова хитри, лукави и разумни обирачи. Нъ, гечерса!

Една дебела нахалностъ е, да се обявява, че управителния съвѣтъ може да вземе и е вземалъ рѣшение за ликвидация. Нии сме повече наклонни да вѣрваме, че това умишлено е казано, защото не ни се ще да смѣтаме Коларова за толкова невежа, да незнае, че такава рѣшение се взема само отъ общото събрание на акционеритѣ. Нъ пъкъ отъ друга страна да обявявашъ това публично и официално отъ името макаръ на едно частно учрѣждение—това е една неокачествима безочливостъ.

Нъ възможна ли е ликвидацията?—Нъ, отговаряи нии. За да стане такава, трѣбва най напредъ да се исплати на всички кредитори на дружеството, че тогава да се пристжпи къмъ уравнивание смѣткитѣ съ съставляющитѣ го. Може ли да стане това исплащание?—Припомнете си за мърцавитѣ два фактора и отговора ще ви стане ясенъ. Управителния съвѣтъ отъ година и повече употребява неимовѣрни усилия, прибѣзва до простени и непростени срѣдства да събира дълговетѣ и едва ли е успѣло въ една стотна отъ тия свои усилия, та сега, когато акционеритѣ сж докарани до просешка тояга, ще се събератъ като чрезъ магия 300 и повече хиляди лева! Та и да могатъ да се събератъ, работитѣ сж докарани до тамъ, че всѣки акционеръ глѣда по какъвто и да е начинъ да отлага исплащанието, не защото не иска да се издължи, пъ защото при тоя ясенъ батакчилкъкъ, вмѣсто да хвърля паритѣ си въ ржцѣтъ на нѣколко грабители, прѣдпочита всички срѣдства, само и само да дойде до уравнивание на взиманието съ

даванието си къмъ дружеството. Не чуватъ ли членоветѣ на управителния съвѣтъ отчаянитѣ викове на акционеритѣ: „нешемъ ви дружеството, нито печалбитѣ му и облагитѣ! Дайтѣ да късаме, че единъ пжтъ за всѣкога да се откъснемъ?“ Нима Коларовъ мисли, че хората вѣрватъ, какво той храни иллюзията за възможността на една ликвидация? Има си хасъ!

Положението е безисходно. Прочее, не ликвидация, а обявявание въ несъстоятелностъ—ето края на извѣстната тая афера.

Най послѣ въ свѣршака на извѣстието си Коларовъ прѣдупрѣждава длъжниците, че ако тѣ не внесатъ доброволно дълговетѣ си, ще се приложатъ къмъ тѣхъ взетитѣ строги мѣрки за принудителното събиране на дължимитѣ сумми. Звѣрътъ доброволно показва хищнитѣ си нокти. Какви по строги мѣрки можете да вземете отъ тия, които сте вземали до сега? Дали неще бждемъ живи да видимъ, че Коларовъ съ камшикъ въ ржка ходи придруженъ отъ джандари отъ кжща на кжща да изгонва неисправнитѣ длъжници изъ домъ и имотъ? Зеръ, епохата е такава, че и това чудо може да се прѣживѣе. „Хора, Хора! фалшиво и лицемѣрно крокодилско мжтило! Очитѣ ви сж вода, сърдцата ви камани! Цѣлувки на уста ви, мечове въ гърдитѣ ви! Лѣвоуе и леопарди кърмятъ дѣцата ви, а гарванитѣ ги хранятъ на лешове!!!“

Не е ли настанало още врѣмето на свѣствявание? Не напргайте лжка много, защото пакъ вашитѣ очи ще избие!

Идеала на Стамболиститѣ.

Колкото и да е хитра и дълбока шарлатанията, нъ като такива тя когато и да е ще излѣве на лице, за да омаскари по силно авторитѣ си. Ний на нѣколко пжти писахме, основани на факти изъ политическата и партизанска дѣятелностъ на Стамболиститѣ, че тия последнитѣ сж само властолюбци и службогонци и въ алчността си за достигане на тоя гешефтъ съ държавното управление сж още низки, тирани и кръвожадни, съ една дума, сж язва въ държавния ни животъ, обаче вмѣсто да ни отговарятъ съ необходимата въ случая сериозностъ и съ факти на ржка да отхвърлятъ обвинението, тѣ се впускаха въ лични оскърбления, заканвания и прочие тѣмъ приежжни работи. Сега обаче тѣ сами признаватъ твърдѣнството отъ насъ въ неговата цѣлостъ и признаватъ го така нахално, при такива странни обстоятелства и съ толкова злоба, щото ний не можемъ безъ състрадание да не имъ кажемъ: *окаянитѣ!*

Още при вѣнчавката на стамболиститѣ съ радославиститѣ мнозина прѣдвидѣха, че скоро ще стане разводъ и самитѣ младоженци не можеха да не си подадхъ ржка безъ затаени планове и задни цѣли, нъ все пакъ тѣ се прѣвѣрнаха и си дадоха първата юдинска цѣлувка. Мѣдения мѣсець не бѣше се още свѣршилъ и мѣжду бракосъчетанитѣ се появи раздоръ силенъ, гешефтарски, който се свѣрши съ окончателното имъ раздѣлявание единъ отъ другъ. И сега ония, които се фиксираха като логои, станаха файтонджий дори, за да бждатъ влачени отъ дѣйствиелнитѣ логои. Това взбѣси стамболиститѣ и втория тѣхенъ войвода, пословичния Сварчо, съ едно окръжно отъ 14-й Юлий т. г. съобщава на съмишленицитѣ си, че раздѣлата е вече фактъ свѣршенъ. Това окръжно е интересно въ много отношения, нии обаче ще го разглѣдаме тукъ, до колкото това е потрѣбно за темата ни.

„Нашитѣ партизани“, казва окръжното, „които сж служили по 10—15 години на държавата по разнитѣ отрасли на управлението, се игнорираха и не имъ се дадоха никакви длъж-

носи, както беше обявено предварително, съ исклучение на 4 — 5 души. Г-нъ Радославовъ въздигна нови, съвършено неизвестни хора по администрацията, съ единственната цѣль да си устройва партията. Неговата администрация отъ самото му стъпване на власт и до днесъ не се занимава съ друго, а да устройва „дружинки“ отъ бившитѣ народнишки общини по селата, и да прѣследва нашитѣ партизани. Въ нѣкоя мѣста бѣха назначени за окр. управители лица, принадлежащи на нашата партия, въ при тѣхъ се назначиха за околийски началници радослависти, на които е било заповѣдано да не слушатъ управителятѣ, а да взематъ заповѣдитѣ си направо отъ г. Радославова, и вслѣдствие на това се появи такава една невидима до сега деморализация въ властта, што околийскитѣ началници връщаха назначенитѣ отъ управителятѣ стражари и секретари по околийскитѣ управления. Въ други мѣста е имало още по чудовищни работи: околийскитѣ началници (радослависти) сж рапортирале направо на г. Радославова за растурване на селски общини, дѣто избранитѣ сж били наши партизани, и той безъ да земе мнѣнието на окр. управителъ и безъ негово знание е растурялъ общинитѣ. Това е една деморализация на властта, която не само не води къмъ едно добро управление, но наопаки ще деморализира и самото население.

Въ послѣднитѣ назначени лица за окр. комисии, които ще замѣстватъ окржнитѣ съвети, г. Радославовъ поиска само за лице отъ управителятѣ кандидати, а назначи въ повѣчете мѣста съвсемъ други лица, и то исклучително отъ новитѣ партизани, като игнорира на всѣкитѣ нашитѣ хора.

„Всичко това доказва, че най неможемъ по никои начинъ вече да слѣдваме досегашното си повѣдение спрямо нашитѣ съюзници“.

Защо напушатъ стамболиститѣ досегашнитѣ си съюзници? — Защото „всичко това доказва“, че иначе не било възможно. А кое е това „всичко това“? — Г. Радославовъ ги истиквалъ на всѣкѣде отъ управлението, прѣчилъ имъ да заематъ властта, не назначавалъ тѣхни хора и пр., съ една дума, не имъ отстъпилъ мѣсто на държавната трапеца. Сливанието на двѣте фракции става, за да се избавила България отъ банцитѣ, да се въведе на пята на прогреса, — изобщо благото на България имъ налагало необходимостта за сливанието. Е, ами че какво означаватъ сега мотивитѣ за отдѣлването ви отъ съюзницитѣ си? Не означаватъ ли, че не благото на България или друга нѣкоя нравствена цѣль, а властта е вашата идея, да, вашия идеалъ? Иначе ни не разбираме, защо напушате грижата за това благо, защо съ отдѣлянието си отъ радославиститѣ прѣчите за реализирането му? На какво: идеала, идеята, цѣлитѣ и послѣдното стрѣмление не стамболиститѣ е властта и пакъ властта.

Особенно внимание заслужаватъ първитѣ курсивирани отъ насъ думи въ цитирания пассажъ. Исповѣда се открито, че сливанието е станало съ пазарлъкъ, подъ известни условия. Разбира се, изъ тѣхъ капи такъвъ горещъ патриотизмъ, че всѣки ще-неще е длъженъ да признае високонравствената идеалност на нашитѣ стамболисти. Господа, не вѣрвайте на лошитѣ язици, които ви убѣждаватъ, че стамболиститѣ не били патриоти, а само властолюбци и службогонци! Затворете си очитѣ прѣдъ фактитѣ и подкрѣпещето ги самопризнание и направете се на говѣда, защото стамболовщината е най важния факторъ на нашия държавенъ животъ, та унищожена, тя единъ пактъ, пропада и цѣлото държавно тѣло. Каква гадкост!

Слѣдующитѣ курсивирани отъ насъ думи показватъ лишенъ пактъ, че и либералитѣ не могатъ да се еманципиратъ отъ навика да смѣтатъ и употрѣбаватъ окржнитѣ управители, лицата и пр. като тѣхни партизански агенти, когато тѣхното назначение е съвсемъ друго. До кога тоя развратъ?

Напослѣдкъ, малко внимание заслужава и една гламавщина въ окржното. Въ въводната му частъ се казва: „отъ направенитѣ постѣпки, дѣто трѣбваше, се вижда че г. Радославовъ не само нѣма никакво желание да поправи нѣкоя погрѣшки и да разсчисти съ това пактя на едно искрено сливание на двѣтѣ партии, а наопаки ще употрѣби всѣчки срѣдства да разстрои нашата партия“. Имате сливание, а партията ви все трѣбва да продължава да съществува и

ако е възможно, да земе връхъ надъ съюзницата си. Какво е това сливание тогава? Защо го не наречете ортаклъкъ, та да лѣснатъ всичкитѣ ви низки и кални цѣли? Не сливание за нѣкакво си народно благо, а ортаклъкъ за грабежъ, тирания и закопанане на българския народъ — това е вашето вѣруо. Нѣ за това пактъ ви заслужено получавате храчкитѣ на цѣлия български народъ.

Знаете ли сега, кой е идеала на стамболиститѣ? — Прочетете окржното на Петкова отъ 14-й Юлий и той ще лѣсне толкова силно, че ще трѣбва да закриете очи прѣдъ него.

Нима божия свѣтъ не можеше безъ безочливци отъ родътъ на стамболиститѣ? Българи, почитайте Бога, тачете ближнитѣ си, не яжте блажно въ срѣда и петъкъ, за да не ви се праща това зло, отъ което ще гангриняса цѣлото ни държавно тѣло!

Какъ Плъвенското градско общинско управление разбира своитѣ обязанности.

Бѣше мечта за гражданитѣ, слѣдъ изрѣждането на толкова бездарности, съ малки исклучения, да видятъ на чело на общинскитѣ работи младъ, интелигентенъ и проникнатъ отъ желанието „да направи нѣщо . . .“ кметъ Вара, кара, че Радославова режимъ ни го донесе. И донесе го смасленъ, закритъ въ себе си, съ планове и кроежи въ глава, съ полети, които водятъ къмъ прахътъ и пепела Дълги години стоял и измѣталъ разни общински управления, тоя високомъренъ младъ господинъ най послѣ неможѣлъ да вземе съ себе си поне толкова знание, колкото му е потребно, за да разбере до кой сокакъ отъ общинския лабиринтъ се простира обязаността на кмета. Нѣ защо пактъ това да му попрѣче да стане „градска глава“, когато толкова соватчин, продавачи на солъ и гвоздеи и tutti quanti видни звѣзди изъ търговския свѣтъ нарѣдъ сж облагодѣтелствували историческия Плъвенъ? Нима, независимо отъ другитѣ подвизи, экзамена по посрѣщанието на софийскитѣ „веселчади“ не доказа неговитѣ блѣстящи способности? Ехъ, чакайте де! Колко канали има да се ископаватъ, колко църковни огради да се събарятъ, отъ колко кладенци вода да се дие, на най послѣ колко шайкаджийски компании да се създадатъ! Ами посрѣщанието на ромжискитѣ гости на 12 г. м., не е ли това случай за неувѣдаема слава? Ами масовото исхвърляние на учители и учителки? Гениалнитѣ подвизи сж толкова много, че далече ще ни отведе тѣхното изброявание, затова нека по добръ се спрѣмъ на прѣдмѣта си. Нѣ тукъ ние настояваме, че градския кметъ е една гарга. Ето доказателството.

Иванъ Юрдановъ, човѣкъ, ужъ съ срѣдно образование, практикантъ много години въ Плъв. общ. управление, като секретаръ, претендентъ на журналистъ, надмѣненъ като букурешка кокона, при все това е единъ невѣжа по разбиране обязаноститѣ на едно общинско управление. Факта, който ни дава право на това обвинение, е че той издава прикази, съ които запрѣтвя и позволява, кога гражданитѣ да си бержтъ лозята. Та какво отъ това? ще попитате хубаво. Ето нашето заключение.

Дѣятелността на общинското ни управление се простира само въ кръжтъ, въ границитѣ на когото се мотажтъ-това е вече законъ у насъ да се мотажтъ-общественитѣ общински интереси. Когато распорѣбитѣ и дѣлата на това управление засѣгатъ интереси частни, тогава нито Иванъ, нито Тодораки, нито Никола сж въ своитѣ сфери. Иванъ прѣминава въ сферата на инспираторъ на шайкаджийски компании, Тодораки — въ сферата на тѣхенъ фактически главатаръ, а Никола въ сферата на създателъ на педарастически прѣдприятия . . . (Тукъ има думата единъ посрѣдникъ на тая славна птица изъ най послѣдно врѣме). Частната личностъ и властта, била тя държавна или общинска, иматъ своитѣ кръгове, вънъ отъ които не могатъ да излизатъ. Да се издаватъ прикази за занаванане общественното здравие, за прѣдпазване обществото отъ експлоатацията на съдружни ци грабители, каквото е случай съ касапитѣ, да се взематъ мѣрки срѣщу епидемически болѣсти и пр. и пр., е лѣсно понягто, нѣ да ми запрѣтвяватъ и разрешавашъ да си беря или не беря лозето, съ други думи, да ми заповѣдвашъ какво да правя съ моята частна собственост, струва ми се, това е акълъ, който може да се гнѣзди само въ главата на единъ Плъвенски кметъ. Ами кждѣ сте съ вашитѣ распорѣждания, господа управници,

когато лозята се копажтъ, рѣжатъ, вържатъ и пр.? Дали не-ще поискате да ни заповѣдате и върху нѣкоя и други работи, които бихж били достойна награда за суратя ви?

Нѣ нашитѣ общински управници не сж доволни само отъ заповѣдитѣ си; тѣ искатъ да ги реализиратъ, тѣ не позволяватъ и наказватъ нарушението имъ. Аджеба, въ силата на кой законъ се закарватъ постоветѣ съ колата и воловетѣ прѣдъ пожарната команда и възъ основа на кое право се глобяватъ притежателитѣ имъ? Ами да си кметъ на Плъвенската община, а пактъ да захващашъ постави въ Учидолския районъ и да глобявашъ хората отъ Гривица? Странни понятия, наистина! Най достойната награда на тия бабаити, когато извършватъ бабаитлъка си, би била една дебела радославовска сопа, та да помнятъ и направятъ, кога сж кметство кметствували.

Нѣ постовитѣ, колата и воловетѣ — това сж вѣщественно доказателство за нарушение на приказа, казватъ тѣ. Хай, чортъ да го вземе свѣтли глави биле нашитѣ общински управници! Като котки, никога не падатъ на гърба си. Дали това вѣщественно доказателство не е подобно на бабината попадийна прѣстилка?

Най голѣмото право, което общ. управление би имало по случая, който ни занимава, е съставляванието на актъ и съобразявание по точно и по разумно съ закона за градскитѣ общини. Захващания на постови, позволявание или разрешаване на гроздобера е едно посѣгателство на чужди частни права, едно злоупотрѣбление съ властта, което не напразно би занимало даже и прокурора. Ето причината на нашитѣ рѣзки епитети и смѣля упрѣки. Кога не тя бива за нищо, недѣй се перъ, по хубаво продавай гвоздеи и триончета, отколкото умъ да раздавашъ и свѣта да управлявашъ.

МѢСТНИ НОВИНИ

— Послѣдствията отъ гламавщината на кмета Ив. Юрдановъ по уволнението на нѣколко основни учители, която и окр. училищенъ съветъ подкрѣпи, сега се чувствува най осязнателно. Всичкитѣ уволнени учители и учителки се явили въ училищата, а и новоназначенитѣ сж тамъ. Първитѣ претендиратъ, че тѣ не сж уволнени, понеже още не сж получили прѣписи отъ постановленията на училищното настоятелство, за да видятъ причинитѣ, по които ги уволняватъ и ги обтажатъ и че протоколитѣ на окр. Училищенъ Съветъ не сж утвърдени отъ Министерството на Народното просвѣщение, а послѣднитѣ настояватъ да си подѣлжтъ тѣ отдѣленията, понеже кмета ги билъ назначилъ. Поради това училищата сж театръ на най груби и цинични сцени между уволнени и назначени. Друго неможе и да се очаква. Ние съветваме уволненитѣ вмѣсто да се излагатъ на грубости и оскорбления да се отнѣсжтъ до сѣдилищата, гдѣто вѣрваме, ще намѣрижтъ защита и ще бжджтъ удовлетворени, толкось повече, че нито едно отъ прѣдписанията на правилника за назначението и уволнението на основнитѣ учители е спазено.

— Въ г. Луковитѣ почнж да излиза новъ вѣстникъ „Златна Панега“ подъ редакцията на г-на Цв. Кузовъ. Вѣстника ще ратува противъ дневнитѣ похитители на народната свобода и права. Пожелаваме на новия си събрать успѣхъ и много абонати.

— Прѣслѣдванията на опозицията надминххх всѣко прилично. Въ с. Горня Митрополия има съставени повече отъ 140 акта срѣщу опозиционери. Разслѣдванията отъ общинското управление и отъ полицията отвлечатъ населението отъ мирнитѣ му занятия. Въ други села, като Николаево, освѣнж гдѣто съставляватъ актове, нѣ и правжтъ най-голѣми прѣчки и пакости на самото население. Горѣние на снопето, сѣчение на кукурузитѣ, обирание гроздето отъ лозята на опозиционеритѣ, сж нѣща обикновени. Кждѣ ще му излѣзе края и ние не знаемъ. Важното въ случая е, че положението стана вече непоносимо.

— Единъ Сждия. Плъвенски Околийски Мировай Сждия отъ нѣколко врѣме насамъ приспособява по единъ своеобразенъ начинъ законитѣ къмъ процеситѣ на неприятнитѣ нему лица. Като познаватъ тоя коментаторъ на разни закони, инѣче на глѣдъ смиренъ и добѣръ човѣкъ, вамъ ви става чудно да го виждате въ моменти, когато актла му се замрѣзва отъ разляна злоба. Както Аврамъ не е можалъ да стане на Иванъ, така и тоя човѣкъ не иска да разбере, че искъ,

заведенъ на основание една загубена полица, не е искъ, заведенъ възъ основание единъ устенъ договоръ съ всевъзможнитъ му уговорки. Ако бѣше само това! Ние тукъ само напомняме на господству, че личнитъ расположения си нѣматъ мѣстото на съдейското кресло и че желателно е да се обрѣща еднакво внимание къмъ всички, независимо отъ това, кой колко се харесва на съдията. Ако не бждемъ послушани, ние ще смѣтаме, че ни е даденъ поводъ да натрупаме грамада отъ факти, подъ тежестта на който, върваме, нече бжде динъ добръ на нашия съдия. Дано това не стане!

— **Концертъ.** Артиста отъ Русскитъ императорски театри *К. И. Михайловъ - Стоянъ*, за когото столичнитъ вѣстници дадоха толкова лѣстни отзива, ще даде и въ нашия градъ на 4-й т. м. вечерята концертъ при съдѣйствието на госпожицѣтъ *Е. Стоянова* и *М. Черенъ*. Голѣмото болшинство отъ гражданитъ ще слуша само за тоя концертъ на единъ нашъ прочутъ българинъ, защото никой не би рискувалъ здравие то и живота си за удоволствие, ако ще би и двойно по голѣмо отъ това, което ще се получи при слушанието г. Михайловъ — Стоянъ. Нека този послѣдния знае, че когато на 4-й вечерята пѣе, мѣжду другитъ ще го слуша и една полюбива група, която съ кръвясали очи ще дебне изъ салона да съзрѣ своитъ жертви, за да ги насочи на шайкитъ си за смазване или убиване — и занесе съ себе си тоя спомѣнъ отъ конституционна България въ деспотическа-Руссия. Нека нашия пѣвецъ расправи въ тая мразена отъ насъ Руссия, че у насъ разбойницитъ и вагабонтитъ се покровителствуватъ и съдѣйствуватъ отъ полицията, а мирнитъ и честни граждани се гонятъ отъ неж като диви звѣрове, Нъ

— **Увеселителенъ тренъ** Господинъ Давидовъ изъ София, който устрои на 6-й Августъ увеселителния тренъ София-Плѣвенъ, устроява сега за 12 Септемврий такъвъ отъ София за Букурещъ и обратно чрѣвъ Плѣвенъ. По този случай нии смѣтаме за нужно да напомнимъ на нашитъ общински власти понѣ тоя пѣтъ да повикатъ разума на съвѣтъ, за да не ставатъ маскарата и прѣдъ чужденцитъ. Г. Давидовъ е прѣдприемачъ на трена и спекулира съ готовността на хората да правятъ расходи; слѣдовател. нашитъ общински власти нѣматъ нищо общо съ частното прѣдприятие на Давидова. Дългътъ на уважение се състои само въ готовността на властитѣ да указватъ бърже съдѣйствие на законнитъ искания на гоститѣ. Нъ въпрѣки тая истина, ние сме увѣрени, че общин. власти отъ рано ще взематъ мѣрки да приготвятъ къщи по реквизиционенъ начинъ на гоститѣ и съ това да станатъ измекери на Давидова за по сигурното му спечелване на нѣколко хиляди лева. Общинското управление не е създадено, за да помага на този или онзи спекулантъ въ неговитъ гешефти. Г. Давидовъ, като се наема да вози гости, длъженъ е да се погрижи и за удобното прѣкарване врѣмето въ мѣстото на спиранieto. Ако бѣхме биле малко по прагматични, щѣхме лѣсно да се сѣтимъ, че сега е единъ отъ случаитѣ, гдѣто може да се достави възможността на нѣколко бѣдни хора да спечелятъ нѣкоя пара и друга, като отдадѣтъ Г-ну Давидову подъ наемъ къщитѣ си, ако тѣ сж свободни.

Не по малко съмнителна е работата на г. Давидова, когато на негова услуга се прѣдоставятъ община и полиция. Впрочемъ не е виноватъ Давидовъ, а глупцитѣ, които му се подлагатъ. На нашитъ граждани прѣпоръчаме за 12 Септемврий по малко лакейство и мучение, а повече човѣшка доблѣсть и гражданска самостоятелност. Въ Собственитъ имъ къщи никой не може да заповѣда въ неисклучителни врѣмена, та ако ще билъ той и дѣдо Господъ.

Единъ добросъвѣстенъ баща. Той е въ градътъ ни единъ голѣмъ чиновникъ по финанситѣ. Страхливъ като баба, плашливъ и крѣсливъ като жаба. Пѣе по нѣкога въ църква, а на мохабетъ я докарва така хубаво и мекамля, че и попъ К. тую би му завидѣлъ. Одраска ли го котка, изведнажъ забалнува смъртта: страхъ го е прѣдъ мжкитѣ въ пѣкълътъ на онзи свѣтъ. Омръзналъ е на лѣкаритѣ съ бабишкитѣ си оплаквания. Има съвѣсть чиста и рахатлия, като новоископанитъ канали. До прѣди отгѣглянето на Стоилова не излизаше изъ писалището на Д. ва, безъ да му прѣчи това да краде и прѣдава на печатъ въ враждебнитъ вѣстници конфедикални писма.

Сега е отчаянъ привърженикъ на „огромната“. Мазна Гана, какъвто си е, свала шапка въскиму озъртайки се да го не съпкаса нѣкой отъ силнитъ на дена. Трѣпери отъ боязнь прѣдъ единъ отъ своитъ подчинени, който, казватъ, сѣдѣлъ колѣно до колѣно съ голѣмитѣ въ София. Другитъ краски отъ тоя смѣшенъ портретъ оставяме на читателя самъ да ги съзрѣ.

Та тоя човѣкъ отъ бащински съображения по възпитанието на своитѣ дѣца указалъ широко гостопримство на една учителка, за която бѣхме казали нѣколко добри думи. Джумертлика къмъ сжщата билъ прѣдзначенъ за мазило по ускориване възпитанието и образуванieto на дщерицата, която била една охотлива бѣбрица, нъ лоша ученичка. Понеже портрета стоялъ въ истинни отношения съ властувачитѣ въ градътъ ни, то успѣлъ да исходатайствува наново условияване на тая уволенна по напрѣдъ учителка. Кмета Ив. Юрдановъ, при всичко, че бѣ се клѣлъ прѣдъ иконата, (ако само може да вѣрва въ нѣщо!) какво не ще да пустне чужденки учителки въ нашитъ първоначални училища, билъ направилъ едно исклучение за хатѣра на гѣвкавия ходатай. Казватъ, че за основа на онова гостопримство, което добросъвѣстния баща указва и за причина на енергичното ходатайство служила една мистериозност, която не дотамъ била прѣпоръчителна за всичкитѣ страни.

Ние прѣдаваме всичко само подъ резерва.

— **Баба попадия и пѣдарътъ.** „Бай Бале да ме не срѣща мечка“, а то не само попадия да си нѣ и владичка, щомъ има да ти минава прѣвъ главата, ще мине. Рѣкла баба попадия и тя единъ пѣтъ въ животътъ си да отиде съ кошници и кобилица на лозе. Вървѣйки изъ пѣтътъ, тя била така захластната върху сѣдбата на своето приживѣ овдовѣло ангелче, че безъ да сѣти, намѣрила се въ едно чуждо лозе. Прѣди още да се съвземе отъ захласванието, кошницитѣ биле напълнени и единъ страшенъ, съ блѣстящи очи и крѣвавъ погледъ пѣдаръ стоялъ срѣщу нея.

— Ахъ, синко, това ли бѣше дѣдовото-ти попово лозе?

— Хайде, како попадио, не се одумвай, нъ напрѣдъ прѣдъ мене на конака!

— Ахъ, какиното, прави каквото щещъ, нъ недей ме резели прѣдъ хората

Неумолимия пѣдаръ обаче не искалъ и да слуша баба—кака попадия и, безъ да се церемони много, смѣква прѣстилката на „попадията“, нарамва кошницитѣ и хайде въ общинското управление.

Ние незнаемъ, какво е казалъ господинъ кмета на милата половина на своя свещенъ съпартизанинъ, обаче лошитъ язици говорятъ лоши нѣща и между другото расправятъ и слѣдующето.

Прѣвъ дене си баба попадия рекла да отиде на романския параклисъ край Гривица и още не стѣпила въ него, вѣнцитѣ, полагани отъ патриоти и почитатели, се запалили и безъ малко цѣлото „мѣнастирче“ останало да се обхване отъ пламъцитѣ.

Наскоро слѣдъ това пазаха на параклиса като си отивалъ отъ Плѣвенъ, по една случайностъ падналъ отъ колата и останалъ на мѣстото мъртавъ. Сиромаша биде погрѣбенъ прѣди три дена. Нъ пусти бабинъ попадиенъ крачець! Гдѣто стѣпи трѣва не никне и хората хаиръ не виждатъ. Добръ, че баба попадия се възира на всѣкъдѣ, та при всѣко фотографирание на публични мѣста непрѣменно и нейната мутра ще испъкне на портрета, иначе кой знае, какво бихж мислили ония, които я познаватъ.

„Не се вдигай на голѣмо, че ще паднешъ на колѣно!“

— **Плѣвенский Окржженъ Управителъ** ни праща едно онровѣржение по съобщеното отъ насъ въ брой 32 отъ вѣстника ни за прислѣдване на жителя отъ с. Орѣховица, Няно Христовъ отъ шайкитѣ на Ив. Юрдановъ, Тодораки Цвѣтковъ и Марко Карабелювъ въ оная му часть, която се отнася до него—Окржжния Управителъ. Не му даваме мѣсто, защото не е испратено официално, а отъ нѣкой си В. Поповъ, — безъ печатъ и пр. Дали и това не е единъ либералски маниеръ?

— **Посрѣщанieto на архисопадията Радославовъ.** Манияка Радославовъ прѣвъ Бѣло-слагинската околия, кдѣто биде посрѣщанъ най тържественно съ газова тенекета, заплювки и пр. салтанати благоволи прѣвъ Сомовитъ да дойде на Плѣвенската гара и да поразговори дестина ми-

нути съ прѣданиитѣ си послѣдователи: Т. Табаковъ, Ив. Юрдановъ, Т. Цвѣтковъ, М. Карабелювъ и пр. радославиисти отъ турско и да чье привѣтственитѣ имъ рѣчи. За тая срѣща нашитѣ тукъ радославиисти сновахж цѣли два дена до Сомовитското пристанище и се връщаж. Най послѣ свѣтилото искочи на Сомовитъ и биде посрѣщанъ съ привѣтственни рѣчи. Обаче за нещастие кметлето не могло да се яви тоя пѣтъ, поради циркулирющата версия, че Радославовъ и Пешевъ ще бждѣтъ исхвърлени отъ кабинета, щомъ се върни княза. Мѣстото му достойно било заето отъ Т. Цвѣтковъ, който съ една блѣстяща рѣчь, отъ която останали поразени всички, поздравилъ шефа на полицията. Ето и самата рѣчь, прѣдадена ни отъ едно лице, което е било слушателъ:

„Славний, Г-не президенте, пардонъ, Г-не Министре,

Гордѣливъ се считамъ, че менъ се падна честта да Ви поздравѣ на чужда територия съ добръ дошелъ. Държайте, Г-не Министре, славнитѣ ви дѣла огрѣвжж, като слънце цѣла България и българския народъ не може да ви се отплати за добринитѣ. Живѣйте, Г-нъ Радославовъ во главѣ Г-нъ Грекова! Ура-а-а-а!

Радославовъ расчувствувано отговорилъ съ най насърчителни думи. Краснорѣчието се лѣло, като виното отъ избата въ чашкитѣ. Обаче послѣ пѣтуванието на небосклона се явили зловѣщи облаци, които прѣвѣснали сладкитѣ бленове отъ впечатлението на рѣчи и върху сурата на Т. Таковъ на мѣта гари били изригани отъ устата на министра купъ обвинения и хули. Това твърдѣ много огорчило прѣстолосъздателитѣ—радославиисти и задоволило само глѣтни записа Маркиди, който не можалъ да скрие задоволствието си.

Радославовъ, безъ да слѣва въ града, заменилъ обратно за София, гдѣто билъ виканъ отъ Пешева, по случай възврѣщанieto на княза. Отъ Плѣвенъ до Карлуковския манастиръ Радославовъ се придружавалъ само отъ Пою Табаковъ и Луковитский Околийски Началникъ. На поканата на П. Табаковъ да посѣти Луковитъ, Радославовъ отговорилъ, че не може да стори това, понеже се опасява отъ Грекова да не изѣде нѣкой л. на въ негово отсъствие и подаде оставката на кабинета, безъ той да може да направи нѣкакви распорѣждания за буйни демонстраций срѣщу княза, ако послѣдния не го покани да състави бждѣщия кабинетъ. При това той съобщилъ още, че и поведението на Грекова, който отъ двѣ три недѣли насамъ отбѣгва, не да му говори, а и да го срѣщне, му вдхвало опасния за бждѣщето на млада и идеална България, членовѣтъ на която още не сж се закрѣпили и исплатили дълговетѣ.

— **Митингъ.** Жителитѣ на съединената община отъ селата горна и долна Митрополия направили на 29 т. м. митингъ, въ когото сж вемали слѣдующата резолюция.

„Днесъ на 29 Августъ, 1899 год.

Населението отъ селата горна и долна Митрополия на брой повечето отъ 350 души, като се събрахме на площада прѣдъ кръжмата на М. Ивановъ, за да обмислимъ дѣлата на общинския ни съвѣтъ, който е станалъ вече нисгѣрнимъ, и като взехме прѣдъ видъ:

1) Че общинския съвѣтъ се избра при нечуванъ до сега терроръ, за което сме протестирали своевременно нѣколко пѣти;

2) Че на чело на общинското ни управление е поставенъ бившия ни пѣдаръ Пешо Лазаровъ и блудникъ съ циганитѣ;

3) Че общ. кметъ е даденъ подъ сѣдъ, за гдѣто въ качеството на стражаръ е истизавалъ Цвѣтко Ралчовъ;

4) Че сжщия не притежава никакъвъ имотъ, което кара населението да се опасява за дѣлата му като кметъ;

5) Че той е орждие на бившия ни кметъ, злоупотребителъ на 15,000 лева общински пари, Пачо Цѣковъ;

6) Че той всѣки денъ съ своитѣ шайки не остава на мира и най добритѣ данакоплатци;

7) Че прахосва безконтролно общ. пари за раходки до София и другадѣ;

8) Че съ още много дурги дѣла той постави въ опасностъ интереситѣ на цѣли двѣ села, което е слѣдствие на това, избиранието му не по народно довѣрие, а съ пушки и шайки, за което сме протестирали нѣколко пѣти, обаче окр. управителъ и Министера на Вжтрѣшнитѣ работи, безъ

да обърнатъ внимание на нашитѣ протести и утвърдиха;

То искаваме изто недоверие, към общ. ни съветъ и нашето най голѣмо аръзервни към настоящето вандалско правителство, за што не чу нито единъ ихъ нашитѣ протести.

Канитъ пресата да осжди най енергично тази правителствена вандалщина. Най сѣтне още едно дѣло на общ. съветъ ще ни накара да се саморасприваваме.

Въ единъ гласъ всички викаме:

Долу Радославо — стамболовщината!

Натоварваме, прѣдсѣдателя на бюрото Пенко Е. Пенковъ, секретаръ Пачко Симеоновъ членове: Атанасъ Павловъ, Спасъ Пачовъ, Томо Вълчевъ, Христо Неновъ, Захария Начовъ, Петко К. Грънчаровъ, Коцо Д. Пазванфиски, Цвѣтанъ Димитровъ. да поднесатъ настоящата революция на вѣсти. „Плѣвенски гласъ“, „Хр. Бойтѣвъ“, „България“, „Миръ“ и „Прѣпорецъ“.

Прѣдсѣдатель П. Е. Пѣнковъ
Секретаръ Пачко Симеоновъ

Членове: {
А. Павловъ
С. Пачовъ
Т. Вълчевъ
Хр. Неновъ
З. Начовъ
П. К. Грънчаровъ
К. Д. Пазванжиски
Цв. Димитровъ

ВЪТРЪШЕНЪ ОТДѢЛЪ

— Много пхти човѣкъ се спира прѣдъ нѣкои дѣйствия на днешното правителство и съ изумление стои прѣдъ гледката, като не може да си обясни подбудителнитѣ причини. А дѣйствия отъ такова естество, не сж рѣдкостъ, защото и самитѣ ни днешни управници не знаятъ, що вършятъ. Току видишъ, че нѣкой отъ официозитѣ органи казали нѣщо за руския автократъ, други се надпрѣварватъ въ любезности и угодничество къмъ Русия, трети пъкъ официозъ повторилъ лексикона на блаженопочившата „Свобода“ и отъ многото официози се забъркала една каша за министерството и за лични справки. Най послѣ официозитѣ ги наспорилъ Господъ. Обаче има въпроси, прѣдъ които тия изразители, не на общественото мнѣние, а онова на инспираторитѣ министри, мълчатъ и нѣмѣйтъ. Такъвъ единъ въпросъ, върху когото всѣкитѣ официози си свихъ опашкитѣ и не обѣлихъ жбъ, като се ограничихъ само да съобщатъ факта, е и идването на полковника отъ руския генераленъ штабъ Япанчинъ да изучи състоянието и подготовката на Българската войска.

Тоя въпросъ е отъ не малко значение и нашитѣ официози, които често обичатъ да се оплъчаватъ, за нищо и никакво, срѣщу нашата Освободителка, трѣбваше да раскриятъ прѣдъ българскитѣ граждани цѣлата на тоя прѣгледъ. Ние бѣхме зрители на подобни надпрѣпусквания. Тия, които вчера не намирахъ обидни думи, съ които да накичатъ Русия и нейния Господаръ, по низкопоклонни твари отъ тѣхъ нѣмаше. Ние не можемъ и сега да си обяснимъ тая метоморфоза. Бе поерѣщания, бе прѣдставления, бе благопожелания за благоденствието на Руския императорски домъ и величието на Русия, та какво ли не! И всичко това се извърши не отъ прѣдателитѣ Русофили, а отъ чистокръвнитѣ прѣстолосѣздатели и отечествоспасители на България отъ коварнитѣ руски планове.

Ние сме увѣрени, че ако това идвание на полковникъ Япанчина бѣ станало при друго министерство—било при Стоилово или друго русофилско министерство, тия низкопѣлзящи и коремовлачащи се твари бихъ проглушили свѣта, че правителството било прѣдателско, че то издавало силата на нашата армия прѣдъ Русия и вършило най голѣмото издайничество, че не умѣло да запази престижа на България и пр. пр. обвинения. А сега мълчатъ, и ще мълчатъ вѣчно, защото това върши едно янлѣшъ русофилско правителство, минжлото на което е прѣсно всѣкимо въ памяттята.

Ние не сме и сега противъ това, защото въ програмата на нашата партия лежи принципа за най приятелски и дружелюбни отношения съ Русия и при една всеобща война България да се числи като съюзница на Русия и нейнитѣ войски да се борятъ за вѣстержествуващието на Славянството, а отъ това слѣдва, че и нашата покрово-

вителка трѣбва да знае състоянието и подготовката на нашата войска, нѣ не можемъ да разберемъ ролита на тия, които на войска крачя и при всѣкитѣ избори си служихъ съ най непростителнитѣ клевети по адресъ на Русия, на която и сега не прѣставатъ да прѣписватъ завоевателни цѣли спрямо България.

Ние отбѣлзваме тоя фактъ, защото не ще бжде далечъ, вѣрваме, денътъ, когато тия низкопѣлзящи твари, ще обърнатъ пакъ колата и ще запѣйтъ старата си пѣсень.

ИЗЪ ДОПИСКИТѢ НИ.

До Господина Редактора на в. „Плѣвенски гласъ“ въ гр. Плѣвенъ

Господине Редакторе!

Моля въ интереса на обществена правственостъ, общ моралъ, справедливостъ и законностъ, като публицисти, да напечатате въ единъ отъ близкитѣ броеве на уважаемий Ви вѣстникъ „Плѣвенски Гласъ“ слѣдующето:

Господинъ Редакторе,

Извѣстно Ви е какъ и по какъвъ начинъ янлѣшъ Радославиститѣ тукъ, въ Луковитска околия, спечелихъ избора за окр. съветъ. Извѣстни Ви сж миналитѣ, заплашванията, заканванията, прѣнужденията, прѣгледванията и закононарушаванията на полицията по време на избора. Извѣстни Ви сж сжко и тѣхнитѣ кандидати, на които нравствената стойностъ, уважението и доверieto имъ къмъ народа ще съставлява прѣдмѣта на настоящата дописка.

На първо мѣсто въ листата на сопаджитѣ тукъ, които се броятъ на прѣтя, стои Димитръ Георгиевъ Циганчето, който красеше и вѣобще служеше за букетъ на цѣлата листа. Познатъ въ обществото по своитѣ грабежи, злоупотребления, търговски мошеничества и безобразни експлоататорства; вслѣствие на които достойнства е станалъ прѣто негърнимъ въ Луковитската околия, а полицията за възнаграждение на тѣзи негови качества, че е опропастилъ селянетѣ, избра го и за окръженъ свѣтникъ. Нѣма нужда, мисля, г-не Редакторе, да описвамъ горната личностъ, да показвамъ неговитѣ отвратителни дѣла, защото е познатъ; защото е познатъ и извѣстенъ на всѣчки, като явентъ пладѣшки разбойникъ; защото, казвамъ, всѣчки знаятъ; че той по единъ мошенически, експлоататорски, немилостивъ и безбоженъ начинъ е заграбилъ имотнината на бѣднитѣ селяни отъ Луковитската околия, расплакалъ съ стотини семейства и изхвърлилъ на улицата, турилъ ги въ джоба и направилъ свои робе; Че всѣки нещастенъ сиромашъ, който е ималъ работа съ него, до като не влѣзе въ спасителното си скривалище, гроба, не може да се избави отъ звѣрскитѣ ногти, впити безмилостно въ оголѣлото му тѣло

Че сѣдебния приставъ, тевтеритѣ и канцеларията му сж просто ангажирани отъ него, и пѣлни съ незаконитѣ дѣла на горния грабител, който влачи пристава съ файтона си, по цѣли мѣсеци, отъ село на село, отъ къща на къща, отъ семейство на семейство; сламенитѣ скривалища и подземнитѣ дупки на бѣднитѣ селяни, заграба нивитѣ имъ, котлитѣ, колата па и вълвеницитѣ отъ женитѣ. Съблача и остава голи и боси, гладни и жѣдни да ходятъ; не мила не драги да се скитатъ. Всѣкакви каприции оставете на страна. Всѣкакви партизанства махнитѣ и всѣчки на този нещастенъ народъ съ по съчувственно, по хуманно и по човѣколюбиво око погледнете който всѣкидневно се изхвърля на улицата и става за вѣчно робъ. Многобройни дѣла сж завѣждани противъ горния експлоататоръ, нѣ винаги той излиза правъ съ рушавети. (Съжаляваме, че мѣстото тукъ не ни позволява да покажемъ поне нѣколко такива дѣла отъ които горния се е избавилъ съ рушаветъ, заради която и цѣлъ е станалъ сега **нашъ**, по неволя партизанинъ, Радославистъ още отъ турско, за да може закона да бжде безсиленъ спрямо него и свободно да граби и краде) Нѣ за да не бждемъ голословни и упрѣкнати въ пристрастностъ нека покажемъ сами два три случая отъ честнитѣ му търговски операции и то съвършено прѣстни вчерашни и днешни.

Вчера на 10 Августъ 1899 год. казания търговецъ Димитръ Георгиевъ Циганчето опропасти и съсина единъ селянинъ, оголѣлъ, одърпанъ и въ послѣдня мизерия, на име Иванъ Трифоновъ. Прѣди 6 мѣсеца казания селянинъ по нужда взелъ отъ него 200 лева въ заемъ, нѣ съ условие што ако му ги не внесе на срока, да му даде 50 л.,

като ляхва, ако ли не, пъкъ да му брой 250 кофи жито. Бѣдния селянинъ внесе паритѣ една седмица слѣдъ срока, а той му иска 250 кофи жито спорѣдъ условието. 250 кофи жито по 2 лева 500л. Значи казания търговецъ иска отъ 200 лева 500 и прѣдставете си, че имотнината на селянина заедно съ сламината му къща не възлиза повече отъ горната сума. Другъ случай. Днесъ на 11 Августъ н. г. по 4 часа слѣдъ пладне, кметството въ с. Телишъ състави актъ на Димитръ Георгиевъ по исканието и принуждението на селянина куповачъ, че дагъ едно кило и половина вмѣсто двѣ кила.

Името на горния селянинъ е Нияно Петковъ Плаочарски отъ с. Садовецъ; който се интересува може да го намѣри и се увѣри. Нѣ тѣй като кмета е отъ „нашитѣ“, то напълно сме увѣрени, че акта ще остане безъ послѣствие, подъ массата.

Другъ случай. Казания търговецъ осжда единъ селянинъ за 260 лева и изважда испълнителенъ листъ. Селянина се стрѣска отъ това, продава воловетѣ си и се наплаща. Но забѣлжете, че въ това време търговеца го налива, залъгва и и праща безъ да съвсатъ записа или да се унищожи дѣлото. Не слѣдъ много време обаче селянина се пакъ дава подъ сждъ и се осжда за сжщитѣ пари. Значи 2 дѣла по единъ записъ. Но сега той (селянина) чака да му дойде пристава на вратата, защото не му се вѣрва, че ще се взематъ повторно сжщитѣ пари, които обаче и дойде на когото ограбихъ имота му и го оставихъ само съ дрѣхитѣ на гърба му. Такива сж многобройнитѣ дѣла на Димитръ Георгиевъ Циганчето, съ които азъ свършвамъ, тѣй като личността е доста позната и извѣстна на обществото и затова, че искамъ да бжде краткъ. Като си запазвамъ правото при все това другъ пхтъ да опишъ повече отъ безбройнитѣ кражди на горния крадецъ. Ето прочее човѣколюбивитѣ, благородни и хуманни дѣла на Циганчето. Това е нравствената стойностъ на кандидата избранникъ Радославистъ. Това е нравствения му портретъ. Това е частия и неопитнения човѣкъ на властията, който се избира отъ полицията да прѣдставлява и защитава околията отъ законитѣ, за да могатъ свободно да безаконствуватъ. Това е онзи който, ще милѣе ратува и се бори за народа, който той съблича, за неговитѣ права, щастие и напѣдѣкъ и благоденствие. Това е най-сѣтне Димитръ Георгиевъ Циганчето, който се намира на върха на своето блаженство слѣдъ полицейския успѣхъ въ избора и който за да добие по-голѣмо наслаждение въ своето екзалтиране вика отъ Плѣвенъ още нераспуснатата жена на нѣкой си Христо Ботевъ, която слѣдъ като прѣсede 2 дена при него, и като сподѣли и тя неговото блаженство и слѣдъ като прѣкараха най щастливитѣ си минути, испрати ѝ най сетнѣ до гарата (телишка) съ файтона и хатоветѣ си, купени съ съсипването на 10-на нещастни семейства и тѣхния кървавъ потъ. Това бѣше първия кандидатъ отъ листата на сопаджитѣ тукъ, а разни Наумовци Цинцари отъ Садовецъ, нѣкой си пантата отъ Дърманци и пр. бѣхъ останалитѣ кандидати, за които нѣма нужда мисля да говоря, тѣй като и тѣ сж извѣстни по своитѣ достойнства въ обиритѣ, кражитѣ, търговскитѣ мошеничества и не стоитъ по долѣ отъ горѣ-казания гешевтаръ. Това сж чиститѣ и неопитненитѣ партизани на Радославова то какви сж хората му, които ще опрѣвдажтъ народното доверие така и до толкова, до колкото го иматъ въ народа. Ето хората на днешната власт, които избрани отъ полицията ще глѣдатъ да оправдажтъ напълно разбойническото полицейско доверие, които ще служатъ като орджия и кукли въ рѣцѣтѣ на властията, тласкани и направлявани по разни угодни партизански и гешевтарски пхтияща. Това сж избраннитѣ — марionетки — искусни крадци — ошитни експлоататори, които ще оправдажтъ не народното, а полицейското доверие, защото отъ полицията сж избрани, на ней дължтъ за взетитѣ недостойни за тѣхъ мѣста и на нея ще угаждатъ тѣ. Народа се остава и хвърля на страна. Неговото благо, щастие, напѣдѣкъ и неговитѣ права сж потжикани. Правдата, свѣщенитѣ и неприкосновенни права само и жестока безмилостна воля на единъ монархъ, неговото обогатявание; пълно неоскошество и разсипничество се уважаватъ, почитатъ, паятъ и не потжикватъ. Ето кои сж и какви сж прочее спасителитѣ народни, които толковъ години се борихъ, милѣяхъ и ратувахъ се за народа, народното добро и неговото благо. Ето антихриститѣ, които глѣдахъ

НАСТОЯЩИИ БРОИ ИМА ШЕСТЬ СТРАНИЦИ